

Lorenz Stephani Jakob Hasert

Disputatio De Sequestratione

Rostochii: Myliander, 1610

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728671271>

Druck Freier Zugang

R. U. inv. 1610

Stephani (Havertt.)

Disputatio
 DE *Verurteilung*
 SEQUESTRATIONE.

Quam

Divinâ favente Gratiâ

Permissu & Autoritate Amplissimæ Fa-
 cultatis Iuridicæ in celeberrima Aca-
 demia Rostochiensis

PRÆSIDE

LAURENTIO STEPHANI,
 J. U. D.

Publicè

In majori Auditorio 7. die Februarij

Habebit

JACOBUS *Hasertt*
 Sundens. Pom.

ROSTOCHII
 Typis Stephani Myliandri

Anno M. DC X.

JACOBUS SMITH
Suntur Rostoch

ROSTOCK
Rostochensis

DISPUTATIONIS
De Sequestratione.

Thesis I.

Equestris vocabulum in legibus & authoribus varias significationes recipit.

II.

Significat enim nonnunquam sequester honorarium arbitrum, & quasi conciliatorem, qui dissidentes partes ad pacem reducere curat; Græcis dicitur *μεστυς*.

III.

Quo significatu Tertullianus Salvatore[m] nostrum *JESVM CHRISTVM* sequestrum appellat; dum inquit: Hic sequester Dei atq; hominum appellatur, ex utriusque partis deposito sibi commisso. *Item*, Aded satis idoneus patientiæ sequester est Deus, si injuriam deposueris penes eum, ultor est, si dolorem, medicus est, si damnum, restitutor est, si tristitiam, consolator est, si mortem, resuscitator est.

IV.

Interdum sequester & is dicitur, qui sponsionis causa aliquid accepit eâ lege, ut pro præmio id victori redderet.

V.

Sequester aliquando accipitur pro eo, apud quem pecunia corrumpendi judicij causa aut tributum deponebatur, ut suffragia obducerentur.

V I.

At frequentissimè & propriè sequester in jure nostro, intelligitur tertia persona, apud quam eadem res de qua controversia est deponitur, eâ conditione, ut ea illi restitatur, qui in causa victoriam obrinebit.

V II.

Hinc Dd. pro sequestro ponere intertari, & sequestrum mediam manum dicere consueverunt.

V I X.

Dicitur verò sequester ab eo, quod occurrenti, aut quasi sequenti eos, qui contendunt, committitur. auctore J.C. Modestino.

V X.

Quæ nominis notatio est voluntariam sequestrationem propriè & origine sua concernit; tamen ad necessariam sequestrationem quodammodo produci potest.

X.

Sequestrationem definimus translationem possessionis vel detentionis rei litigiosæ, in tertiam personam, consensu partium vel autoritate judicis factam, eâ conditione, ut qui vicerit, ei ea res reddatur, restitatur.

X I.

Et est ea duplex. Voluntaria sive Conventionalis & Necessaria.

X II.

Addunt & hisce duabus sequestrationis speciebus, nonnulli Interpp. & prætoriam & mixtam; quod improbamus.

X III.

Voluntaria sive Conventionalis est, quæ fit partium consensu.

X IV.

Necessaria est quæ fit judicis officio.

Illam

XV.

Illam Dd. Causativam; hanc Temerariam appellant;
& sed minus juridicè.

XVI.

Voluntaria sive Conventionalis sequestratio semper
& omni tempore concessa & permiffa est.

XVII.

Sed utrum idem de necessaria Sequestratione dicen-
dum sit? ingens juris interpretum est dissensio.

XVIII.

Distinguunt quidam inter actiones reales & persona-
les; & in his Sequestrationem esse prohibitam defendunt,
in illis verò concessam & permiffam.

XIX.

Sed rectius & probabilius est dicere, necessariam Se-
questrationem legibus & Canonibus regulariter esse pro-
hibitam.

XX.

Quod & communis Dd. schola approbavit.

XXI.

Sanè permittitur ea, si rei necessitas id postulet, vel
alia justa causa judici appareat.

XXII.

Iusta causa autem sequestrationem efficiens est, si ad-
versarius de fuga sit suspectus.

XXIII.

Quod *J.C. Ulpianus* suo responso confirmat: si fa-
risdatum pro re mobili non sit, (*inquiens*) & persona su-
specta sit, ex qua satis desideratur, apud officium deponi
debebit.

XXIV.

Iusta causa imponendi sequestrum rebus litigiosis &

hæc est, quando nimirum res, de qua controvertitur, ab ejus possessore dilapidatur.

XXV.

Sanè & armorum metus ac timor sequestrationi causam præbet.

XXVI.

Cur enim (inquit *Julianus teste Vlp.*) ad arma & rixam procedere patiatur prætor, quos potest *Jurisdictione sua* componere?

XXVII.

Quam æquitatis rationem considerantes Impp. Rom. novellis suis constitutionibus sequestrationem hoc casu permiserunt. Quod & *ordinatio Camera Imperialis* comprobat.

XXIX.

Ob nimiam mariti sævitiam & immanem crudelitatem sequestratio etiam permessa est, ut mulier, quam vir capitali odio adeò prosequitur, quod merito de ipso diffidat, alicui probæ & honestæ mulieri usque ad causæ decisionem custodienda studiosius committatur, in loco ubi vir mulieri nullam possit violentiam inferre, rescribente *Alexandro III. Pontifice*.

XXX.

Contumaciam itidem sequestrationis causam justam esse Dd. concludunt. Contrarium autem magis juri nostro consentaneum esse asserimus.

XXX.

Sequestro ponere possunt omnes, qui non prohibentur naturâ vel lege.

XXXI.

Naturâ prohibentur pupilli, rem, de qua in judicio disceptatur, apud sequestrem deponere, & si secus fecerint, illo nomine non tenentur, nisi ex ea translatione locuple-

eupletiores facti fuerint, suamque conditionem meliorem reddiderint.

XXXII.

Furiosus uti & mente captus itidem prohibentur rem litigiosam sequestrare.

XXXIII.

Lege interdicitur sequestratio prodigis, servis,

XXXIV.

Sequestrum in se recipere possunt omnes, qui specialiter in se recipere illud non vetantur.

XXXV.

Vetitis autem personis non adnumeramus pupillum, judicem.

XXXVI.

Verum rectè illis adjungimus litigantes.

XXXVII.

Similiter servus sequestri voluntarij munus obtinere non potest.

XXXIIX.

Potest quoque in æde sacra, vel *καμηλιαρχεία* civitatis sequestratio fieri.

XXXIX.

Quo casu ab administratoribus custodiri res debet.

XL.

Sequestrari possunt non tantum res mobiles, verum etiam sese moventes.

XLI.

Imò in interdicto, quo agitur de liberis exhibendis, qui ab aliquo detinetur, si is controversiam faciat auctori, foeminam prætextatam, eumque qui proximè prætextati aetatem accederet, interim apud matremfam. deponi debere, prætor jubet, donec res judicetur, *JC. Ulpiano* respondente.

XLII.

Idem de puella de cujus nuptijs disceptatur. *Alexander III. Pontifex* Papiensi Episcopo rescribit; puellam de cujus matrimonio quæstio ventilatur, in domo, in quâ nihil eam timere oporteat facias honestè teneri, donec prædicta causa terminata fuerit, & sententia sine contradictione cujusquam valeat executioni mandari.

XLIII.

Et hoc quotidie fieri, præclarissimus *Jctus Dominus Jacobus Cujacius* testatur.

XLIV.

Rerum immobilium utputa fundorum, agrorum, vinearum & similium sequestratio propriè non fit; sed fructus agrorum vinearum, &c. ex causa lite pendente sequestrò deponuntur.

XLV.

Quod & *Impp. Antonino & Vero* æquum visum fuisse, ut fructus agri, de quo disceptatio sit, cum depopulerentur ab adversario, apud Sequestrem deponerentur, refert *Jctus Papius Iustus*.

XLVI.

Ut autem sequestratio à judice super re litigiosa decreta, justa & legitima sit, partis adversæ, contra quam Sequestratio petitur, citatio regulariter requiritur.

XLVII.

Nam inaudita & non citata altera parte, ad Sequestrationem procedere judex non potest.

XLVIII.

Et citatio non præsumitur nisi doceatur eam factam fuisse.

XLIX.

Sunt tamen aliquot casus, quibus non citata parte, judex ad sequestrationem procedere potest.

Deinde

L.

Deinde ut justè ad sequestrationem veniatur, necessarium est, ut is qui eam petit iudici cautionem præster.

LI.

Non enim ad nudam facti propositionem & assertionem adversæ partis, iudex rebus litigiosis sequestrum imponere potest.

LII.

Debitum, cujus causa sequestratio fieri petitur, à parte adversa probandum est.

LIII.

Num autem id per instrumentum publicum necessariò fieri debeat? inter Dd. controversitur: Nos instrumentum publicum non requiri existimamus.

LIV.

Porro requiritur etiam in casibus permissis à sequestrationis remedium petente justæ causæ probatio.

LV.

Amplius & hoc requiritur, ut iudex causam cognoscat: quod adèò verùm vulgares Interpp. esse autumant, ut causæ cognitionem etiam in notorijs intervenire necessarium sit.

LVI.

Sequestratione legitimo modo peracta sequestri incumbit, ut rem fidei suæ commissam diligenter custodiat, & suscepto semel officio talem diligentiam adhibeat, qualem bonum virum, in re aliena custodienda adhibere decet.

LVII.

Quoniam de dolo & lata culpa conveniri potest.

LVIII.

Sed si res sequestrò positæ servando servari non possunt,

sint, sequestris officium est, eas distrahere, & pretium loco rei servare.

LIX.

Hinc difficilis & inter Interpp. controversa quæstio laboratur: An rei sequestrò positæ possessio in sequestrum transeat?

LX.

Communiter Dd. distinguunt inter necessariam & voluntariam sequestrationem; & in illa possessionem in eum non transire; in hac verò transire docent: quam sententiam, tanquam Juris textibus & rationibus satis munitam, approbamus.

LXI.

Sequestrum enim in dubio possidere, idq; ea depositione agi, ut neutrius possessioni id tempus procedat, *JCtus Florentinus* ait.

LXII.

Sed & si omittendæ possessionis causa, apud sequestrum res deponatur, & hoc apertè fuerit approbatum, ad usucapionem possessio ejus partibus non procedet: at si custodiæ causa deponatur, ad usucapionem eam possessionem victori procedere, constat, *JCto. Juliano* dicente.

LXIII.

Cæterùm sequestrum rebus litigiosis impositum tolli vel relaxari potest.

LXIV.

Et quidem voluntarium, quemadmodum mutuo consensu constitutum est, ita quoque mutuo dissensu dissolvitur.

LXV.

Necessarium verò relaxatur, si is, contra quem sequestratio decreta est, satisfacere paratus sit; qua satisfactione
seque-

sequestrum rei litigiosæ injunctum tollitur, modò causa
sequestrationis etiam per illam possit tolli.

LXVI.

Finitur sequestratio cum post plenissimam definitio-
nem, victori res antea litigiosa, restituitur. Imperat. *Ju-
stiniano*. ita rescribente.

LXVII.

Item per sequestris renunciationem sequestrationi fi-
nis imponitur. Non tamen sequestro permittitur offi-
cium, quod semel suscepit, contra legem depositionis
deponere, nisi iusta causa interveniente, & tunc eum præ-
torem adire oportere. *Pomponius*, teste *Ulpiano*, ait.

LXVIII.

Finitur quoq; sequestrum morte sequestri, nec hoc
officium in heredes suos transmittit.

LXIX.

Supereft ut de actionibus ex sequestro venientibus lo-
quamur. Venit autem ex sequestratione voluntaria a-
ctio depositi sequestraria, Authore *JC. Pomponio*.

LXX.

Quæ duplex est, Directa & contraria. Directa da-
tur victori contra sequestrum ad restituendam rem seque-
stratam. Contraria datur sequestri adversus victorem
ad consequendum id, quod in rem litigiosam impen-
derit.

LXXI.

Salarium cum tamen hac actione petere non posse,
asserimus.

In se-

LXXII.

In sequestratione verò necessaria, ad consequendum
id, quod debetur, iudicis officium implorandum est.

LXXIII.

A sequestratione differunt; Depositum, Arrestum,
Missio in bonorum possessionem, Præceptum de non
alienando.

Soli Deo Gloria.

sequestrum rei litigiosæ injunctum tollitur
sequestrationis etiam per illam possit tolli.

LXVI.

Finitur sequestratio cum post plenissimam
nem, victori res antea litigiosa, restituitur.
Ulpiano ita rescribente.

LXVII.

Item per sequestris renunciationem sequestris
nis imponitur. Non tamen sequestro periculum,
quod semel suscepit, contra legem deponere,
nisi iusta causa interveniente, & iudicis
toram adire oportere. *Pomponius, teste Ulpiano.*

LXVIII.

Finitur quoque sequestrum morte sequestris
officium in heredes suos transmittit.

LXIX.

Supereff ut de actionibus ex sequestro
quamur. Venit autem ex sequestratione
ctio depositi sequestraria, Authore. *J.C. P.*

LXX.

Quæ duplex est, Directa & contraria.
Directa datur victori contra sequestrum ad restituenda
stratam. Contraria datur sequestri ad vendendum
ad consequendum id, quod in rem litigiosam
derit.

LXXI.

Salarium cum tamen hac actione peti
asserimus.

